

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/138/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1206206376
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Edita Szabová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1206206376.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Edity Szabovej, členov senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a JUDr. Dariny Kuchtovej, v právnej veci navrhovateľky: O. I. K., J. D. X, J., zast. advokátom JUDr. Alojzom Baránikom, so sídlom Gröslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: XEROX LIMITED Bridge House, Oxford Road, Uxbridge Middlesex UB8 1HS, Veľká Británia zriaďovateľ organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby: XEROX LIMITED, organizačná zložka podniku zahraničnej právnickej osoby, so sídlom Drieňová 3, Bratislava, IČO: 30 814 677, zast. advokátom JUDr. Adamom Batunom, so sídlom Panská 6, Praha, Česká republika, o náhradu mzdy, o odvolaní navrhovateľky proti zamietajúcemu výroku a výroku o trovách konania a o odvolaní odporcu proti výroku rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30.10.2013, č.k. 52C/76/2006-1028, ktorým navrhovateľke priznal náhradu mzdy za obdobie od 15.04.2013 do 06.08.2013 s príslušenstvom, proti výroku o trovách konania a výroku o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30.10.2013, č. k. 52C/76/2006-1028 vo výroku, ktorým bola navrhovateľke priznaná náhrada mzdy za obdobie od 15.04.2013 do 06.08.2013 a v časti úrokov z omeškania z celého priznaného nároku p o t v r d z u j e .

Rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti m e n í tak, že odporca je ďalej povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu mzdy vo výške 34.707,40 eur brutto a úroky z omeškania vo výške :

- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.12.2006 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 30.12.2006 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.02.2007 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.03.2007 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 31.03.2007 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.05.2007 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.06.2007 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 30.06.2007 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.08.2007 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.09.2007 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 29.09.2007 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.11.2007 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.12.2007 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.01.2008 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.02.2008 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.03.2008 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.04.2008 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.05.2008 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 31.05.2008 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.07.2008 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.08.2008 do zaplataenia,

- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 29.08.2008 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.10.2008 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.11.2008 do zaplataenia,
- 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 29.11.2008 do zaplataenia,
- 5 % ročne zo sumy 1.334,90 eur od 01.01.2009 do zaplataenia

všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku zamietajúci výrok rozsudku o náhradu mzdy p o t v r d z u j e .

Výrok o uložení povinnosti odporcovi zaplatiť súdny poplatok z r u š u j e a v tejto časti vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu mzdy 17.001,20 eur brutto a úroky z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 1.334,90 eur (priemernej mesačnej mzdy) vždy od začiatku každého bežného mesiaca počnúc od 01.03.2006 do 01.11.2006, vo výške 5,75 % ročne zo sumy 736,80 eur od 01.06.2013 do zaplataenia, vo výške 5,50 % ročne zo sumy 1.334,90 vždy od začiatku bežného mesiaca počnúc od 01.06.2013 do 01.08.2013 až do zaplataenia a vo výške 5,50 % ročne zo sumy 245,60 eur od 31.08.2013 do zaplataenia a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 9.659,84 eur. Vo zvyšku návrh navrhovateľky na náhradu mzdy zamietol. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava II súdny poplatok vo výške 1.119,50 eur.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že návrhom doručeným súdu dňa 22.03.2006 sa navrhovateľka domáhala určenia, že skončenie pracovného pomeru zo strany odporcu dané jej výpoveďou zo dňa 26.10.2005 podľa ust. § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce (ďalej len ZP), je neplatné a domáhala sa aj náhrady mzdy vo výške 1.384,95 eur (41.723,-Sk) mesačne od 17.01.2006 do času, kedy jej odporca umožní pokračovať v práci. Podaním zo dňa 05.03.2007 navrhovateľka rozšírila žalobný petit tak, že okrem určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy za obdobie od 17.01.2006 do času, kedy odporca umožní navrhovateľke pokračovať v práci, za každý mesiac vo výške 1.384,95 eur, požadovala aj úhradu úrokov z omeškania vo výške 6 % z dlžnej sumy počnúc dňom 20.01.2006 do zaplataenia. Na základe ďalších návrhov navrhovateľky súd pripustil opakovane zmenu žalobného petitu, pričom poslednou zmenou sa navrhovateľka domáhala náhrady mzdy vo výške 1.334,90 eur brutto mesačne od 19.01.2006 až do času, kedy odporca umožní navrhovateľke pokračovať v práci, spolu s úrokom z omeškania v zákonnej výške, počítaným jednotlivo za každý mesiac vždy od 20. dňa príslušného mesiaca až do zaplataenia náhrady mzdy splatnej v príslušnom mesiaci.

Ďalej súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol, že rozsudkom č. k. 52C/76/2006-545, právoplatným dňa 27.04.2010 v časti, v ktorej nebol napadnutý opravným prostriedkom, súd konanie v časti o zaplataenie náhrady mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku od 17.01.2006 do 19.01.2006 zastavil. O základe sporu súd prvého stupňa rozhodol medzitýmym rozsudkom zo dňa 16.03.2012, č. k. 52C/76/2006-712, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15.04.2013, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19.02.2013, č. k. 14Co/318/2012-771 tak, že výpoveď z pracovného pomeru danú navrhovateľke 26.10.2005 určil za neplatnú. Súd teda ďalej konal len o uplatnených mzdových nárokoch navrhovateľky a o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol v konečnom rozsudku, ktorý bol čiastočne napadnutý obidvoma účastníkmi konania.

Pri rozhodovaní súd vychádzal z vykonaného dokazovania a nárok navrhovateľky posúdil podľa ustanovení §§ 79 ods. 1 a 2, 129 ods. 1, 134 ods. 1, 2 a 4, 142 ods. 3 a 252a, a ust. § 36 ods.1 a 2 ZP, ako aj ust. §§ 100 ods. 1, 101, 110 ods. 3 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995.

Súd mal preukázané, že navrhovateľka listom zo dňa 17.01.2006 odporcovi oznámila, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 26.10.2005 považuje za neplatné a trvá na ďalšom zamestnávaní. Oznámenie bolo odporcovi doručené dňa 19.01.2006, na ktoré odporca reagoval listom zo dňa 20.01.2006 tak, že jej žiadosti nemôže vyhovieť. Medzi účastníkmi teda bola sporná otázka,

či navrhovateľke vznikol nárok na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, nakoľko odporca žiadal, aby jej súd náhradu mzdy vôbec nepriznal z dôvodu, že navrhovateľka bola už v čase plynutia výpovednej doby zamestnaná a v súčasnosti podniká.

Súd prvého stupňa na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že náhrada mzdy, ktorá patrí zamestnancovi podľa ust. § 79 ods. 1 ZP nie je ekvivalentom mzdy, ktorú zamestnanec nemohol zarábať v dôsledku toho, že mu zamestnávateľ znemožnil vykonávať prácu, ku ktorej sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ktorú bol tiež schopný a ochotný vykonávať, ale má povahu satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne aj sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne pristúpil k zrušeniu pracovného pomeru. Zmyslom priznania takejto satisfakcie je zmierniť prípadné negatívne dopady neplatného skončenia pracovného pomeru zamestnávateľom. Po uplynutí deviatich mesiacov ustupuje sankčná a satisfakčná povaha náhrady mzdy do úzadia a oproti tomu sa zvyrazňuje jej sociálna funkcia. Ide predovšetkým o to, či správanie sa zamestnanca pri zabezpečovaní si ďalšieho zárobku je korektné. Súd prvého stupňa vyslovil názor, že nepriznanie náhrady mzdy nad zákonom stanovenú minimálnu náhradu za 9 mesiacov prichádza do úvahy, ak zamestnanec svojím zavineným správaním spôsobil sám, že nemá príjem, ak aspoň čiastočne si príjem nahradil alebo zarobil toľko, že žiadnu ujmu neutrpel. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len NS SR), sp. zn. 4Cdo/204/2009, zo dňa 28.02.2011.

Nárok navrhovateľky na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru vyhodnotil za dôvodný len v trvaní 9 mesiacov, t.j. v zákonom stanovenej minimálnej dĺžke. Uviedol, že takto určená náhrada mzdy adekvátne splní tak sankčnú funkciu náhrady mzdy z titulu rozviazania pracovného pomeru odporcom s navrhovateľkou právne nedovoleným spôsobom, ako aj funkciu satisfakčnú, nakoľko navrhovateľka bude "odškodnená" za to, že jej odporca v rozpore s uzatvorenou pracovnou zmluvou prestal prideľovať prácu, v dôsledku čoho stratila príjem, na ktorý mala v zmysle pracovnej zmluvy a zákona právny nárok. Nebolo pritom možné vyhovieť požiadavke odporcu, aby súd navrhovateľke náhradu mzdy nepriznal vôbec, nakoľko nárok na náhradu mzdy v trvaní 9 mesiacov predstavuje zákonný nárok navrhovateľky z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, ktorý nemožno krátiť. Pri rozhodovaní vo veci súd vzal do úvahy skutočnosť, že navrhovateľka už v čase plynutia výpovednej doby (6. deň po doručení výpovede), pracovala v spoločnosti SCP PAPIER a.s., a teda sa do pracovného procesu riadne zapojila. V menovanej spoločnosti bola zamestnaná od 01.11.2005 do 31.10.2006 a jej priemerný mesačný čistý príjem bol za toto obdobie 23.026,- Sk. Navrhovateľka dňa 03.03.2006 (cca mesiac potom, čo sa jej pracovný pomer u odporcu mal skončiť) založila jednoosobovú obchodnú spoločnosť Simply supplies s.r.o. so sídlom v Bratislave, s rovnakým, resp. podobným predmetom činnosti ako je predmet činnosti odporcu. V tejto spoločnosti sa zamestnala počnúc dňom 01.11.2006, t.j. po skončení pracovného pomeru v spoločnosti SCP PAPIER a.s.. Navrhovateľka poberala od spoločnosti Simply supplies s.r.o. v roku 2006 priemernú mesačnú mzdu vo výške 11.692,- Sk, v roku 2007 vo výške 12.597,33 Sk, v roku 2008 vo výške 14.026,67 Sk, v roku 2009 vo výške 521,96 eur, v roku 2010 vo výške 520,21 eur, v roku 2011 vo výške 611,60 eur, v roku 2012 vo výške 697,42 eur a v roku 2013 vo výške 659,15 eur. Na základe toho ustálil, že navrhovateľka vykonávala rovnocenný druh práce na rovnakom mieste výkonu práce (J.).

Hoci príjmy navrhovateľky z pracovného pomeru tak v spoločnosti SCP PAPIER a.s. ako aj v spoločnosti Simply supplies s.r.o. nedosahovali výšku príjmov navrhovateľky u odporcu, navrhovateľka bola zároveň od 03.03.2006 jedinou spoločníčkou a konateľkou obchodnej spoločnosti Simply supplies s.r.o.. Ako to vyplýva z listinných dôkazov, táto spoločnosť dosahovala už v prvom roku svojho pôsobenia kladný hospodársky výsledok - zisk vo výške 13.165,46 eur, v roku 2007 zisk 15.998,05 eur, v roku 2008 zisk 28.812,32 eur, v roku 2009 zisk 20.904 eur a v roku 2010 zisk 2.288 eur. V roku 2011 dosiahla spoločnosť navrhovateľky stratu 4.810 eur, pričom v roku 2012 spoločnosť opäť dosiahla zisk 4.684 eur a v roku 2013 k 5. mesiacu účtovného obdobia zisk 27.003 eur. Z uvedeného je zrejmé, že s výnimkou roku 2011 ide o prosperujúcu spoločnosť, ktorá je vo výlučnom vlastníctve navrhovateľky (navrhovateľka je vlastníčkou 100% obchodného podielu menovanej spoločnosti).

Pokiaľ ide o tvrdenie navrhovateľky, že príjmy spoločnosti nie je možné považovať za príjem navrhovateľky, nakoľko jej nikdy nebol vyplatený žiadny podiel na zisku, súd napriek tomu považoval hospodárske výsledky a samotnú existenciu tejto obchodnej spoločnosti, ktorej jedinou spoločníčkou je navrhovateľka, za právne významnú v tomto konaní. Obchodná spoločnosť Simply supplies s.r.o. je vo vlastníctve navrhovateľky, a teda majetkové hodnoty ňou vytvárané, hoc aj ponechané

v spoločnosti, predstavujú majetkové hodnoty navrhovateľky, ktoré vytvára prostredníctvom tejto obchodnej spoločnosti. Nakoľko je navrhovateľka nositeľom všetkej rozhodovacej činnosti v spoločnosti Simply supplies s.r.o., skutočnosť, že jej nebol vyplatený žiadny podiel na zisku, je jej vlastným rozhodnutím. Nevyplatenie podielu na zisku pritom nič nemení na fakte, že nerozdelený zisk, zostáva a je majetkom spoločnosti, ktorej 100 %-ný obchodný podiel vlastní navrhovateľka. V súčasnosti nerozdelený zisk minulých účtovných období spoločnosti Simply supplies s.r.o. predstavuje sumu vo výške 92.608 eur pri neuhradenej strate minulých rokov 4.810 eur. Súd zohľadnil aj tú skutočnosť, že navrhovateľka ako jediná spoločníčka a konateľka uvedenej spoločnosti sama rozhodla o výške svojho platu. Pokiaľ si sama v spoločnosti Simply supplies s.r.o. určila mzdu neprímeranú jej zárobku u odporcu, bolo to jej vlastné rozhodnutie. Vzhľadom na kladné hospodárske výsledky spoločnosti jej nič nebránilo určiť si mzdu vo výške zodpovedajúcej ekonomickému stavu spoločnosti a najmä jej vzdelaniu, praxi a schopnostiam. Pokiaľ sa tak nestalo, možno toto konanie označiť za účelové a nekorektné, na ktorú skutočnosť súd pri rozhodovaní o priznaní náhrady mzdy nad zákonný rámec (9 mesiacov) prihliadol. Okrem toho podľa názoru prvostupňového súdu navrhovateľke v prípade, že jej dosahovaný príjem vo vlastnej spoločnosti nepostačoval na uspokojovanie jej životných potrieb, nič nebránilo, aby si aktívne hľadala na trhu práce prácu zodpovedajúcu jej kvalifikácii, čo sa však v tomto prípade nestalo, a navrhovateľka takúto skutočnosť v konaní ani netvrdila. Navrhovateľka sa rozhodla zamestnať vo vlastnej spoločnosti za mzdu, ktorá podľa názoru súdu nezodpovedá jej schopnostiam a možnostiam a ani faktu, že riadi prosperujúcu obchodnú spoločnosť, urobila tak z vlastnej vôle a nestalo sa tak z dôvodu objektívnych okolností na trhu práce, ktoré by jej bránili dosiahnuť príjem dosahovaný u odporcu. Na základe týchto skutočností súd prvého stupňa nepovažoval za dôvodné priznať navrhovateľke náhradu mzdy nad rámec určený v ust. § 79 ods. 2 ZP, účinného v čase dania výpovede navrhovateľke zo strany odporcu.

Podľa názoru súdu tento nárok navrhovateľke vznikol dňom 01.02.2006, a teda jej patrí náhrada mzdy za obdobie od februára 2006 do októbra 2006 (vrátane). Uviedol, že určenie začiatku doby, počas ktorej patrí zamestnancovi náhrada mzdy je viazaný na oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával. Takéto oznámenie sa môže vzťahovať iba na zamestnávanie po dni, kedy podľa rozvázovacieho úkonu zamestnávateľa (v danom prípade výpovede) mal pracovný pomer skončiť. Nárok na náhradu mzdy totiž vzniká zamestnancovi len za obdobie, počas ktorého ho zamestnávateľ nebol ochotný zamestnávať a zamestnanec bol ochotný a schopný u zamestnávateľa pracovať. Nakoľko v čase, kedy navrhovateľka doručila odporcovi oznámenie, že trvá na ďalšom zamestnávaní, bola aj podľa rozvázovacieho úkonu zamestnávateľa u odporcu stále zamestnaná (jej pracovný pomer mal skončiť uplynutím výpovednej lehoty až dňa 31.01.2006), a hoci reálne prácu nevykonávala, poberala mzdu (náhradu mzdy). Pokiaľ teda navrhovateľka v tomto konaní požadovala priznanie náhrady mzdy od 19.01.2006, tomuto nároku za obdobie od 19.01.2006 do 31.01.2006 nebolo možné vyhovieť, nakoľko v tomto období nebola splnená základná podmienka, t. j. zamestnávateľ v tomto čase navrhovateľku zamestnával a navrhovateľke poskytoval mzdu. Skutočnosť, že navrhovateľke bola za mesiac január 2006 odporcom vyplatená (hrubá) mzda vo výške 1.971,42 eur (59.391,- Sk) medzi účastníkmi sporná ani nebola. Nárok navrhovateľky na vyplatenie náhrady mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru nemohol navrhovateľke vzniknúť skôr, než dňom 01.02.2006, odkedy odporca navrhovateľku nebol ochotný zamestnávať, hoci ona bola schopná a ochotná pracovať a trval do októbra 2006, čo je obdobie 9 mesiacov, za ktoré súd navrhovateľke priznal nárok na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru.

Uplatnený nárok navrhovateľky na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru, a to až do času, kým jej odporca umožnil pokračovať v práci, t.j. do 07.08.2013, súd prvého stupňa posúdil ako nárok na náhradu mzdy z titulu prekážok na strane zamestnávateľa. Dňa 15.04.2013 nadobudol právoplatnosť medzitémny rozsudok, ktorým bolo určené, že výpoveď daná navrhovateľke odporcom dňa 26.10.2005 je neplatná. Nakoľko odporca po právoplatnosti medzitémneho rozsudku navrhovateľku nevyzval na nástup do práce, k vykonávaniu práce navrhovateľkou nedochádzalo z titulu prekážok na strane zamestnávateľa. Zamestnávateľ (odporca) navrhovateľke umožnil znovu pracovať až dňa 07.08.2013, čo odporca nijako nespochybnil. Preto súd navrhovateľke priznal náhradu mzdy titulom prekážok na strane zamestnávateľa (odporcu) za obdobie od 15.04.2013 do 06.08.2013 v celej výške, teda v sume 4.987,10 eur brutto, spolu s príslušenstvom, t.j. úrokmi z omeškania v zákonnej výške, nakoľko súd túto náhradu nemôže znížiť, poprípade nepriznať, aj keď o to zamestnávateľ (odporca) žiadal. Pri zisťovaní výšky priemerného zárobku navrhovateľky vychádzal súd z jej hrubej mzdy v období október až december 2005. Výpočtami v súlade s právnou úpravou dospel k záveru, že navrhovateľke

patrí náhrada mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru vo výške 12.014,10 eur brutto a náhrady mzdy titulom prekážok na strane zamestnávateľa (odporcu) vo výške 4.987,10 eur brutto.

V súvislosti s námietkou premlčania, ktorú v konaní vzniesol odporca súd prvého stupňa uviedol, že jednotlivé náhrady mzdy za daný mesiac sa premlčujú podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť. Premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru teda začína plynúť od splatnosti každej jednotlivej náhrady mzdy za daný mesiac, za ktorý sa požaduje (Uznesenie NS SR, sp. zn. 1Cdo 180/2009). Náhrada mzdy je rovnako ako mzda splatná mesačne pozadu za mesačné obdobie, a to v najbližšom výplatnom termíne po uplynutí obdobia, za ktoré sa poskytuje.

Nakoľko si navrhovateľka uplatnila nárok na náhradu mzdy podaním návrhu dňa 22.03.2006, jej nárok na náhradu mzdy nebol v zmysle ust. § 101 a § 110 ods. 3 OZ premlčaný. Premlčacia lehota začala plynúť od splatnosti každej jednotlivej mesačnej mzdy, pričom splatnosť mzdy bola v pracovnej zmluve dohodnutá najneskôr v posledný pracovný deň v každom mesiaci. Nakoľko mzda zameškaná za prvý mesiac po neplatnom skončení pracovného pomeru bola splatná dňa 28.02.2006, pričom nárok na náhradu mzdy bol uplatnený dňa 22.03.2006, je zrejmé, že tento nárok nebol premlčaný a teda nemohli byť premlčané ani neskoršie splatné mzdy za jednotlivé mesiace. Je pritom právne bez významu námietka odporcu, že nakoľko si navrhovateľka v návrhu neuplatnila jednotlivé nároky na náhradu mzdy, sú tieto premlčané. Ako to vyplýva z návrhu na začatie konania, navrhovateľka si uplatnila náhradu mzdy vo výške 41.723,- Sk mesačne od 17.01.2006 až do času, kedy jej odporca umožní pokračovať v práci, čo súd považuje za dostatočne presnú špecifikáciu jej nárokov. Uvedené právne závery je potrebné aplikovať aj na úrok z omeškania prislúchajúci k náhrade mzdy, nakoľko sa jedná o jej príslušenstvo, ktoré zdieľa právny osud pohľadávky. Nakoľko mzda zameškaná za prvý mesiac po neplatnom skončení pracovného pomeru bola splatná dňa 28.02.2006, navrhovateľke vznikol nárok požadovať úrok z omeškania už od 01.03.2006. Nakoľko si navrhovateľka uplatnila nárok na úrok z omeškania už dňa 05.03.2007, tento nárok nebol premlčaný v zákonnej 3-ročnej premlčacej lehote. Navrhovateľka si v návrhu uplatnila úroky z omeškania vo výške 6 % ročne, teda v nižšej ako zákonnej výške. Petit svojho návrhu zmenila až podaním doručeným súdu dňa 30.11.2011 tak, že žiadala priznať úroky v zákonnej výške. V tomto čase boli úroky z omeškania z náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru vo výške presahujúcej 6 % už premlčané. Trojročná premlčacia doba pri úroku z omeškania v časti presahujúcej navrhovateľkou pôvodne požadovaných 6 % zo súdom priznanej náhrady mzdy splatnej 01.11.2006 uplynula 01.11.2009. Je teda zrejmé, že úroky z omeškania v časti presahujúcej 6 % aj zo všetkých skôr splatných náhrad mzdy sú premlčané. Z tohto dôvodu súd priznal navrhovateľke úroky z omeškania len vo výške 6 % ročne tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia. Pokiaľ ide o úroky z omeškania priznané za obdobie od 15.04.2013 do 06.08.2013, súd navrhovateľke priznal úrok z omeškania v zákonnej výške, nakoľko navrhovateľka zmenou petitu, ktorú súd pripustil dňa 19.04.2012, žiadala priznať úroky z omeškania v zákonnej výške. Zákonná výška úrokov z omeškania pri náhrade mzdy splatnej 01.05.2013 predstavovala 5,75 % ročne, pri neskoršie splatných náhradách mzdy 5,5 % ročne. Ako to vyplýva z obsahu pracovnej zmluvy, mzda navrhovateľky bola splatná najneskôr v posledný pracovný deň v každom mesiaci. Navrhovateľke preto nepatrí úrok z omeškania už od 20. dňa v príslušnom mesiaci. Z uvedeného dôvodu súd navrhovateľke priznal úrok z omeškania k náhrade mzdy za ten ktorý mesiac vždy až odo dňa nasledujúceho po poslednom pracovnom dni v príslušnom mesiaci tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a čiastočne úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov konania vychádzajúc z hodnoty plnenia priznanej súdom. Priznané trovy tvoria náhradu trov právneho zastúpenia navrhovateľky podľa Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z.. Trovy právneho zastúpenia priznal súd za 28 úkonov právnej služby (9.436,78 eur) a 28 režijných paušálov (223,06 eur), spolu 9.659,84 eur, vrátane DPH.

S poukazom na ust. § 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch uložil súd odporcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh, nakoľko navrhovateľka je od poplatku oslobodená.

Proti rozsudku podala včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhovateľka odvolanie podaním zo dňa 13.11.2013. Ako dôvod uviedla, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolanie smeruje proti zamietajúcemu výroku ňou uplatnených nárokov na náhradu mzdy za obdobie od 01.11.2006 do 14.04.2013 a proti výroku o trovách konania s tým, že vo zvyšnej časti je rozhodnutie okresného súdu jej odvolaním nedotknuté.

Záveru súdu prvého stupňa, na ktorých postavil svoje rozhodnutie považuje za nesprávne. Predovšetkým namietla, že nie je pravdou, že po tom, ako jej bola doručená výpoveď z pracovného pomeru, začala vykonávať v spoločnosti SCP PAPIER, a.s. druh práce rovnocenný tomu, ktorý vykonávala u odporcu. V tejto súvislosti poukázala na platnú judikatúru, v zmysle ktorej pri posudzovaní rovnocennosti či výhodnosti pracovného miesta je potrebné prihliadať najmä ku kvalifikácii potrebnej pre výkon „obdobnej“ práce, k tomu, či sa skutočne jedná o prácu „obdobnú“, k jej dostupnosti, spoločenskej prestíži a nepochybne aj k jej finančnému ohodnoteniu (rozsudok NS ČR sp. zn. 21Cdo/1788/2009). Okresný súd sa však pri posudzovaní rovnocennosti jej pracovnej pozície v spoločnosti SCP PAPIER, a.s. s pracovnou pozíciou, na ktorej pracovala u odporcu, obmedzil iba na konštatovanie, že túto prácu vykonávala na rovnakom mieste výkonu práce, t.j. v J., a že ju začala vykonávať už v čase plynutia výpovednej doby. Táto práca však z hľadiska kvalifikácie a spoločenskej prestíže nedosahovala úroveň práce, ktorú vykonávala u odporcu a predovšetkým v nej dosahovala podstatne nižšie finančné ohodnotenie ako predtým u odporcu. Preto tieto práce nemôžu byť považované za rovnocenné. Jediným dôvodom, prečo sa rozhodla v spoločnosti SCP PAPIER, a.s. zamestnať bola skutočnosť, že ako samoživiteľka rodiny nemala dostatok finančných prostriedkov na to, aby mohla zostať bez príjmu až do skončenia sporu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru.

V spoločnosti Simply supplies s.r.o., ktorú sama založila, sa rozhodla zamestnať z dôvodu, že finančný príjem v spoločnosti SCP PAPIER, a.s. bol podstatne nižší, ako ten, ktorý dosahovala u odporcu. Namietla, že príjem tejto spoločnosti nie je možné bez ďalšieho považovať za jej príjem. Súd prvého stupňa však vôbec neprihliadol na skutočnosť, že navrhovateľka v spoločnosti Simply supplies s.r.o. poberala podstatne nižšie mesačné príjmy ako u odporcu, a vychádzal z toho, že mohla sama rozhodnúť o tom, aký podiel na zisku jej má byť vyplácaný, a že si aj mohla sama zvýšiť vyplácanú mzdu na výšku, ktorá by zodpovedala jej predstavám. Súd však vôbec neskúmal dôvody, prečo zisk spoločnosti nebol rozdelený vo väčšom rozsahu a vychádzal len z nepodloženého podkladu, že navrhovateľke nič nebránilo v tom, aby zisk spoločnosti, ktorej bola jediným spoločníkom, rozdelila v plnej výške. Zdôraznila, že aj keby si mohla každoročne vyplatiť podiel na zisku spoločnosti Simply supplies s.r.o. v jeho plnej výške, jej takto vyplatený príjem by aj tak pri jeho rozpočítaní na 12 mesiacov nedosahoval taký príjem, ktorý dosahovala u odporcu. Okrem toho zisky spoločnosti boli v jednotlivých rokoch rôzne, v roku 2011 napr. spoločnosť skončila so stratou vo výške vo výške 4.810,- eur. Preto podľa jej názoru ani výkon práce v spoločnosti Simply supplies s.r.o. nie je možné z vyššie uvedených dôvodov považovať za druh práce rovnocenný tomu, aký vykonávala u odporcu.

Zdôraznila, že je v rozpore s platným právom tvrdenie, že protiprávna výpoveď daná zamestnancovi vytvára u takého zamestnanca záväzok sa zamestnať v akomkoľvek zamestnaní tak, aby zamestnávateľ, ktorý porušil práva takého zamestnanca bol ochránený pred negatívnymi dôsledkami takého svojho porušenia platného práva.

V čase, kedy sa rozhodla nastúpiť do pracovného pomeru v spoločnosti SCP PAPIER, a.s., nenašla na trhu práce také pracovné miesto, ktoré by zodpovedalo jej kvalifikácii a znalostiam a predovšetkým také pracovné miesto, z ktorého by dosiahla príjem vo výške rovnakej alebo väčšej ako u odporcu. Preto napriek skutočnosti, že vedela, že práca v tejto spoločnosti nie je rovnocenná tej, ktorú vykonávala u odporcu, sa rozhodla v uvedenej spoločnosti zamestnať. Toto však nemôže byť dôvodom pre nepriznanie požadovanej náhrady mzdy, pretože podľa ustálenej judikatúry aj zamestnanec, ktorý sa domnieva, že jeho pracovný pomer skončil neplatne, má právo sa zamestnať u iného zamestnávateľa, aj keď o neplatnosti výpovede ešte nie je rozhodnuté. Za absolútne nepodložený a nepravdivý označila záver okresného súdu o tom, že sa vo vlastnej spoločnosti zamestnala z vlastnej vôle a nie z dôvodu objektívnych okolností na trhu práce. Okrem toho zdôraznila, že dôkazné bremeno k preukázaniu okolností o tom, že sa navrhovateľka mohla zapojiť do práce u iného zamestnávateľa za podmienok v zásade rovnocenných alebo výhodnejších, ako by mala u odporcu pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy, má len odporcu. Tento má procesnú povinnosť tvrdiť a preukázať skutočnosti o tom, že sú splnené predpoklady uvedené v ust. § 79 ods. 2 ZP.

Namietla, že postupom súdu prvého stupňa bola v konaní porušená jedna z hlavných zásad občianskeho súdneho procesu, a to zásada rovnosti strán (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR) a týmto pochybením bolo porušené aj jej právo na spravodlivý súdny proces. Okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a pri svojom rozhodovaní sa zaoberal viacerými skutočnosťami, na

ktorých potom založil svoje rozhodnutie o nepriznaní mzdy za čas presahujúci 9 mesiacov, hoci ich odporca počas konania nikdy nepreukázal a ani ich nenamietal.

Zdôraznila, že podľa ustálenej judikatúry súdov, ako aj ust. čl. 2 ods. 3 Ústavy, každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo čo zákon neukladá. V tejto súvislosti poukázala na uznesenia NS SR sp. zn. 6Cdo/157/2010. Z neho vyplýva, že hodnotová zmena v právnom poriadku mala za následok zmenu významu normatívneho textu obsiahnutého v ust. § 79 ods. 2 ZP, ktoré treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci deväť mesiacov primerane znížiť, prípadne nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ust. § 79 ods. 1 ZP, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 ZP. Ustanovenie § 79 ods. 2 ZP nemôže byť aplikované takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z ods. 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplatilo konať protiprávne. Vzhľadom na uvedený judikát je zrejmé, že ak by nebola vyvinula žiadnu aktivitu smerujúcu k tomu, aby sa zamestnala, nemohla by byť táto skutočnosť dôvodom pre rozhodnutie okresného súdu o nepriznaní náhrady mzdy nad zákonom stanovenú minimálnu dobu, pretože všeobecná povinnosť zapojiť sa do práce už neexistuje a nepriznanie náhrady mzdy nad zákonom stanovený rozsah prichádza do úvahy iba vo výnimočných prípadoch. Ak sa po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru do práce u iného zamestnávateľa zapojila, hoci nešlo o rovnocenný druh práce, nemôže to viesť k záveru, že má byť ňou požadovaná náhrada mzdy znížená alebo dokonca nepriznaná (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/204/2009). Podľa jej názoru jej patrí náhrada mzdy v plnom rozsahu za celé obdobie od 01.03.2006 do 07.08.2013.

Ďalej namietla, že okresný súd si tiež nesprávne vyložil účel inštitútu priznania náhrady mzdy z titulu neplatného rozviazania pracovného pomeru, keď v rozsudku uvádza, že náhrada mzdy podľa § 79 ods. 1 ZP nie je ekvivalentom mzdy, ktorú zamestnanec nemohol zarobiť v dôsledku toho, že mu zamestnávateľ znemožnil vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy, ale má povahu satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne aj sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne pristúpil k zrušeniu pracovného pomeru. Takýto záver je v rozpore s ust. § 79 ods. 1 ZP, čo potvrdzuje aj rozsudok NS ČR sp. zn. 21Cdo/1511/2011. Na základe takéhoto nesprávneho záveru súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie a na základe neho došiel k záveru, že navrhovateľka bola „odškodnená“ za to, že jej žalovaný v rozpore s uzatvorenou pracovnou zmluvou prestal prideľovať prácu, v dôsledku čoho stratila príjem, na ktorý mala v zmysle pracovnej zmluvy a zákona právny nárok. Otázka správneho pochopenia funkcie inštitútu náhrady mzdy súdom je pritom pre posúdenie celého prípadu rozhodujúce, pretože na ňom závisí aj jeho rozhodnutie, za aké obdobie a v akej výške bude navrhovateľke náhrada mzdy priznaná.

V súvislosti s výškou priznaných úrokov z omeškania uviedla, že okresný súd sa s otázkou premlčania úrokov z omeškania v časti presahujúcej 6% zaoberal napriek tomu, že odporca počas konania nikdy nevzniesol námietku premlčania ohľadne tejto časti úrokov. Pokiaľ sa dlžník premlčania nedovolá, existuje medzi ním a veriteľom právny pomer bez zmeny. Z vyjadrení odporcu urobených počas konania nijak nevyplýva, že by tento vzniesol námietku premlčania časti úrokov. Je teda zrejmé, že aj pri posudzovaní dôležitej otázky úrokov z omeškania porušil okresný súd zásadu rovnosti strán.

Vzhľadom na to, že na výške priznaného plnenia je závislý aj výrok súdu o trovách právneho zastúpenia navrhovateľky a tiež jeho výrok o zaplatení súdneho poplatku, navrhla, aby odvolací súd zmenil tiež tieto výroky prvostupňového rozsudku, pretože ich výpočet je nesprávny. Odvolaním sa domáha, aby jej odvolací súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia aj za písomné vyjadrenia k podaniam a prednesom odporcu zo 07.12.2006, 05.02.2007 a 20.03.2007, ktorú jej okresný súd odmietol priznať. Je totiž jej právom vyjadrovať sa ku všetkým podaniam a tvrdeniam odporcu, ak to považuje za potrebné. Vo vyjadrení zo dňa 07.12.2006 reagovala na tvrdenia odporcu uvedené na pojednávaní zo dňa 03.11.2006 a takisto k jeho stanovisku zo dňa 24.11.2006. Vo vyjadrení zo dňa 05.02.2007 sa vyjadrila k dôkazom, ktoré na výzvu súdu odporca založil do súdneho spisu, pretože podľa nej pravdivo neodzrkadľujú rozhodné skutočnosti a vyjadrila sa aj k ďalším skutočnostiam podstatným pre rozhodnutie vo veci. Aj v podaní zo dňa 20.03.2007 reagovala na skutočnosti uvedené vo vyjadrení odporcu zo dňa 05.03.2007 a predložila ním súdu aj nové dôkazy. Preto tieto vyjadrenia nie je možné považovať za nadbytočné a nehospodárne.

Vzhľadom na už uvedené skutočnosti súd prvého stupňa porušil aj princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princíp právnej istoty, ktorý sa prejavuje aj v tom, že súdy nižších stupňov sú povinné rozhodovať v súlade s konštantnou judikatúrou. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu a odporcovi uloží povinnosť zaplatiť jej 103.339,90 eur brutto a úroky z omeškania, a to tak, že za obdobie od 01.03.2006 do 31.05.2006 už priznané úroky z omeškania zo sumy 1.334,90 eur zvýši o 1% ročne, za obdobie od 01.06. do 31.07.2006 o 2% ročne, za obdobie od

01.08. do 29.09.2006 o 3% ročne a od 30.09.2006 do 30.11.2006 o 3,50 % ročne. Náhradu mzdy vo výške 1.334,90 eur mesačne požaduje priznať aj za obdobie od 01.11.2006 až do 15.04.2013 (v tejto časti bol návrh zamietnutý), a to aj spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9,50 % ročne za obdobie od 01.12.2006 až do 30.03.2007, vo výške 9 % ročne od 31.03.2007 do zaplattenia, vo výške 8,50 % ročne od 01.05.2007 až do 31.10.2008, vo výške 7,50 % ročne od 01.11.2008 do zaplattenia, vo výške 6,50 % ročne od 29.11.2008 do zaplattenia, vo výške 5 % ročne od 01.01.2009 do zaplattenia, vo výške 10 % ročne za obdobie od 31.01.2009 do 31.03.2009, vo výške 9,50 % ročne od 01.04.2009 do zaplattenia, vo výške 9,25 % ročne od 01.05.2009 do zaplattenia, vo výške 9% ročne ta obdobie od 30.05.2009 do 29.04.2011, vo výške 9,25 % ročne za obdobie od 30.04.2011 do 29.07.2011, vo výške 9,50 % ročne za obdobie od 30.07.2011 do 30.12.2011, vo výške 9 % ročne za obdobie od 31.12.2011 do 31.07.2012, vo výške 8,75 % za obdobie od 01.08.2012 do 31.01.2013, vo výške 5,75 % ročne za obdobie od 01.02.2013 až 30.04.2013, a napokon zo sumy 552,60 eur od 01.05.2013 do zaplattenia s tým, že úroky z náhrady každej mesačnej mzdy si uplatňuje odo dňa uvedeného pri konkrétnej náhrade až do jej zaplattenia.

Aj odporca napadol rozsudok včas odvolaním, ktoré doplnil podaním zo dňa 21.12.2013. Z obsahu tohto podania vyplýva, že rozsudok napáda vo výroku o trovách konania, vo výroku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh, ako aj vo výroku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu mzdy za obdobie od 15.04.2013 do 07.08.2013 vrátane príslušenstva.

Pokiaľ ide o výrok o trovách konania, napáda ho z dôvodu, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o trovách konania postupoval podľa ust. § 142 ods. 3 O.s.p., ktorý v danom prípade nemal aplikovať. Podľa názoru odporcu, súd mal pri rozhodovaní o trovách konania postupovať podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p., pretože tu neabsentovali exaktné kritériá pre určenie výšky nároku (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 82/09 z 19.05.2009, rozhodovacia prax iných súdov). Aplikácia ust. § 142 ods. 3 O.s.p. prichádza do úvahy len výnimočne.

Odvolanie proti výroku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok za návrh (v odôvodnení rozsudku uvedené, že navrhovateľka je oslobodená od súdneho poplatku), napáda z dôvodu, že z odôvodnenia samotného rozsudku vyplýva, že navrhovateľka úspešne podnikala, a preto podľa jeho názoru neexistujú dôvody, aby bola ďalej oslobodená od súdnych poplatkov. Navrhol, aby jej bolo oslobodenie odňaté a v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 267/2012 zo dňa 19.06.2012.

Odvolanie odporcu smeruje aj proti tej časti výroku, ktorou súd prvého stupňa odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľke náhradu mzdy za obdobie od 15.04.2013 do 06.08.2013, vrátane príslušenstva, pretože sa domnieva, že v tomto smere súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, keďže nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedol, že v priebehu konania pred súdom prvého stupňa opakovane žiadal navrhovateľke náhradu mzdy za obdobie od 15.04.2013 do 06.08.2013 vôbec nepriznať, a to z dôvodu, že neboli naplnené zákonom stanovené predpoklady pre priznanie náhrady mzdy. Argumentoval rovnakými skutočnosťami ako pred súdom prvého stupňa, a to, že navrhovateľka v priebehu súdneho konania založila spoločnosť Simply supplies s.r.o., kde pôsobí ako jediná spoločníčka a konateľka spoločnosti. V rámci svojej podnikateľskej činnosti dlhodobo spolupracuje s odporcom ako obchodným partnerom a odporca tak má prehľad o úspešnosti jej podnikania. Je presvedčený o tom, že navrhovateľka nemá a nemala záujem na ďalšom pokračovaní v práci u odporcu a túto prácu nebola ochotná a ani pripravená vykonávať. Navrhovateľka konala účelovo, o čom svedčí jej konanie potom, ako jej zo strany odporcu bolo umožnené pokračovať v práci. Po výzve zo strany odporcu, aby nastúpila do práce, pracovala u odporcu len niekoľko dní a pracovný pomer sama ukončila okamžitým zrušením z dôvodu omeškania odporcu s vyplatením mzdy, pričom nárok na odmenu bol v rozhodnej dobe medzi stranami sporný. Podľa ustálenej judikatúry je takéto jednanie možné posúdiť ako obchádzanie zákona, ale je z neho možné aj dovodiť, že účelom konania navrhovateľky nebolo a nie je získať pracovné miesto u odporcu späť, ale od odporcu získať čo najvyššiu náhradu mzdy. Pokiaľ zamestnanec nie je pripravený a ochotný vykonávať prácu, tak mu náhrada mzdy nenáleží, a takéto konanie je v rozpore s dobrými mravmi. Inštitút náhrady mzdy mal navrhovateľke slúžiť v časti presahujúcej 9 mesiacov na zmiernenie dôsledkov neplatne udelenej výpovede, avšak je presvedčený, že navrhovateľka v tomto období nielenže o pracovný pomer u odporcu nestála, ale dokonca pracovala za výhodnejších podmienok. Preto nie je na mieste navrhovateľke priznať náhradu mzdy ani za obdobie presahujúce 9 mesiacov a ani za obdobie po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku.

Vyslovil nesúhlas so záverom okresného súdu, že zamestnancovi po dobu, po ktorú mu zamestnávateľ neprideľuje prácu podľa pracovnej zmluvy, patrí náhrada mzdy vo výške priemerného zárobku a

túto náhradu nemožno znížiť, prípadne nepriznať, aj keby o to zamestnávateľ žiadal. Podľa platnej judikatúry v prípade, že zamestnanec nie je pripravený, schopný a ochotný prácu v súlade s pracovnou zmluvou vykonávať, nárok na náhradu mzdy mu nepatrí (rozsudok NS ČR zo dňa 15.05.2012, sp. zn. 21Cdo/1511/2011). S ohľadom na uvedené považuje rozsudok okresného súdu v časti, ktorá sa týka náhrady mzdy navrhovateľke za obdobie od 15.04.2013 do 06.08.2013 za nepreskúmateľný, pretože okresný súd sa nevysporiadal s tvrdením odporcu o tom, že navrhovateľka nebola pripravená a ochotná prácu pre odporcu v súlade s pracovnou zmluvou vykonávať. Za týmto účelom prvostupňový súd nevykonal žiadne dokazovanie, svoje rozhodnutie žiadnym spôsobom neodôvodnil, a jeho záver, že náhradu mzdy nie je možné za žiadnych okolností zamestnancovi po právoplatnosti rozsudku o neplatnosti výpovede priznať právne nezdôvodnil, a preto toto rozhodnutie stojí na nesprávnom právnom posúdení veci.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava II v ním napadnutých častiach (trovy konania, súdny poplatok a náhrada mzdy za obdobie od 15.04.2013 do 07.08.2013 vrátane príslušenstva) zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania.

Odporca sa vyjadril aj k odvolaniu navrhovateľky podaním zo dňa 12.12.2013. Uviedol v ňom, že nesúhlasí s jej argumentáciou, ktorou odôvodňuje opodstatnenosť priznania náhrady mzdy nad základných 9 mesiacov, a to z dôvodov, ktoré uvádzal v celom konaní (už počas výpovednej doby pracovala v inej spoločnosti; v období od 01.11.2005 do 31.01.2006 poberala mzdu od odporcu a aj od nového zamestnávateľa; 03.03.2006 si založila vlastnú spoločnosť, v ktorej bola jedinou spoločníčkou a jedinou konateľkou a od 01.11.2006 samu seba v spoločnosti zamestnala - mala príjem zo zamestnania, ale aj zisk zo spoločnosti). Vykonanými dôkazmi mal prvostupňový súd preukázané, že navrhovateľka v rozhodnom období pracovala za výhodnejších podmienok ako u odporcu. Vyslovil presvedčenie, že navrhovateľka si účelovo vyplácala odmenu nižšiu, akú by dosahovala v zrovnateľnej pozícii v obdobie veľkej spoločnosti s cieľom dosiahnuť u odporcu náhradu mzdy za čo najdlhšie obdobie presahujúce 9 mesiacov. Uviedol, že súd prvého stupňa podrobne odôvodnil svoj záver, z akých dôvodov navrhovateľke nepriznal náhradu mzdy za dobu presahujúcu 9 mesiacov, pričom postupoval v súlade s ust. § 79 ods. 2 ZP. Zdôraznil, že zamestnanec má nárok na náhradu mzdy len ak bol pripravený, schopný a ochotný prácu v súlade s pracovnou zmluvou vykonávať, čo v predmetnom konaní splnené zo strany navrhovateľky nebolo.

K otázke premlčania nárokov uplatnených navrhovateľkou uviedol, že námietku premlčania vzniesol v podaní zo dňa 14.02.2012, a preto má za to, že v tomto ohľade sa premlčania riadne domáhal a na svojej námietke premlčania vo vzťahu k nárokom uplatneným navrhovateľkou dňa 30.11.2011 spočívajúcich v uplatnení úrokov v zákonnej výške i späťne za dobu od 01.03.2006 do 30.10.2006, trvá.

Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. na odvolacom pojednávaní, a po zopakovaní a doplnení dokazovania dospel k záveru, že sú dané dôvody na zmenu napadnutého rozsudku. Dokazovanie doplnil výsluchom navrhovateľky a sčasti ho zopakoval čítaním listinných dôkazov preukazujúcich príjem navrhovateľky počas pracovného pomeru u odporcu, v spoločnosti SCP PAPIER, a.s. (potvrdenie zo dňa 26.02.2007), mzdovým listom navrhovateľky u odporcu za obdobie od februára do decembra 2005, potvrdením o hrubej mzde navrhovateľky za mesiace november a december 2005 a január 2006, ku ktorým účastníci nemali žiadne pripomienky.

Na odvolacom pojednávaní navrhovateľka vo svojej výpovedi uviedla, že po rozhodnutí súdu o neplatnosti výpovede danej jej odporcom napísala odporcovi list, v ktorom mu oznámila, že je pripravená nastúpiť do práce. Až po štyroch mesiacoch prišiel za ňou osobne riaditeľ odporcu a pracovníčka z oddelenia ľudských zdrojov, ktorí jej odovzdali písomné oznámenie o tom, že môže znova nastúpiť do práce, čo aj hneď na druhý deň urobila. Posadili ju do zasadačky, a keď sa domáhala pridelenia práce, oznámili jej, že má absolvovať lekársku prehliadku a preštudovať si určité materiály. Ani na druhý deň jej práca nebola pridelená a celý deň presedela v zasadačke. Následne 3 alebo 4 dni len balila poštu a bolo jej oznámené, že keď skončia dohody s brigádnikmi, bude nahadzovať určité údaje do počítača. U riaditeľa sa domáhala pridelenia práce v zmysle jej pracovnej zmluvy, na čo jej povedal, že pokiaľ má firmu s rovnakým zameraním, ide o konflikt záujmov, a preto už nebude vykonávať tú prácu, čo robila pred výpoveďou. Vzhľadom na vzniknutú situáciu sa poradila so svojim právnym zástupcom a dohodli sa, že skončí pracovný pomer s odporcom z dôvodu nevyplatenia mzdy po právoplatnom rozhodnutí súdu o neplatnosti výpovede. Je pravdou, že tento dôvod výpovede existoval už niekoľko mesiacov pred tým, ale ona mala záujem u odporcu pracovať a záležalo jej na tom, aby získala svoje pracovné miesto späť. Až keď bolo zrejmé, že nebude vykonávať svoju pôvodnú prácu, rozhodla sa využiť uvedený dôvod na skončenie pracovného pomeru.

Ďalej uviedla, že v spoločnosti SCP PAPIER, a.s. mohla začať pracovať už počas plynutia výpovednej doby, nakoľko odporca jej oznámil, že pre ňu nemá žiadnu prácu. O voľnom mieste v tejto spoločnosti sa dozvedela od svojich známych. V začiatkoch pôsobenia v uvedenej spoločnosti začala rozbiehať aj vlastnú firmu, v ktorej mala zo začiatku príjmy 2.000,- až 3.000,- Sk mesačne. Keď sa vo svojej firme zamestnala, zo začiatku si mohla určiť len nižší plat z dôvodu, že mala záujem firmu rozširovať a prijímať aj ďalších potrebných pracovníkov. Jej plat sa postupne vyvíjal k lepšiemu. Až niekedy v roku 2008 okrem seba zamestnala ďalších dvoch zamestnancov (pracovníka, ktorý zabezpečoval sklad a rozvoz tovaru a účtovníčku). Do roku 2009 mala jej spoločnosť sídlo v mieste jej trvalého bydliska (v jej byte) a od uvedeného roka mala prenajatú unimobunku na P. A. a garáž, ktorá slúžila ako sklad. Asi v roku 2012 sa firma presťahovala na K. A.. do budovy W., čo bolo obdobie, kedy jej spoločnosť začala lepšie prosperovať a začala aj rozširovať predmet podnikania. V roku 2013 bol otvorený Copyshop a vtedy musela prijať aj ďalších pracovníkov, ktorí v ňom pracovali. Toho času má firma 9 pracovníkov a jej činnosť sa výrazne rozšírila. Poukázala aj na to, že v r. 2008 jej bolo zo strany odporcu ponúknuté autorizované partnerstvo, čiže medzi jej spoločnosťou a odporcom vznikla úzka spolupráca. Hoci odporca mal záujem o spoluprácu s ňou, pokiaľ ona mala nejaké požiadavky na odporcu, nebola z jeho strany veľká ochota a splnenie niektorých bolo podmieňované tým, aby stiahla žalobu. Vyslovila názor, že odporca mal záujem o spoluprácu s ňou zrejme preto, aby kopírovacie stroje XEROX nekupovala od iného predajcu, ale priamo od odporcu.

V súvislosti s jej pripravenosťou na zvládnutie pracovných úloh u odporcu popri pracovných úlohách v jej vlastnej firme uviedla, že ak by jej bolo umožnené sa vrátiť na jej pôvodné pracovné miesto, určite by dala prednosť práci u odporcu, u ktorého pracovala 10 rokov. Svoju prácu mala rada a je pohodlnejšie mať zamestnanie so slušným príjmom, ako realizovať podnikanie. Ak by sa rozhodla ďalej podnikáť, bola by zamestnala zodpovedného pracovníka, ktorý by zastával funkciu riaditeľa, ale možno by zväžila aj prípadný predaj firmy.

V súvislosti s ukončením pracovného pomeru so spoločnosťou SCP PAPIER, a.s. predložila odvolaciemu súdu pracovnú zmluvu uzatvorenú a touto spoločnosťou, ktorú mala uzatvorenú na dobu určitú do 31.10.2006.

Právny zástupca odporcu na odvolacom pojednávaní namietol tvrdenie navrhovateľky, že jej po nástupe do práce u odporcu v auguste 2013 nebola pridelená práca v súlade s jej pracovnou zmluvou, keďže aj naďalej do jej pracovnej náplne patrila oblasť logistiky a servisu. Zo strany navrhovateľky v tom čase neboli v tomto smere vznesené žiadne námietky. Za účelom objasnenia týchto skutočností navrhol vypočuť svedkov B. Y., G. D. S. G. T.. Podľa jeho názoru navrhovateľka ukončila s odporcom pracovný pomer hlavne z dôvodu, že nebola schopná pracovať u odporcu a zároveň plniť úlohy konateľky vo svojej vlastnej spoločnosti, výkon ktorej funkcie je časovo náročný. Preto jej ani nepatrí náhrada mzdy za obdobie, kedy po právoplatnosti rozsudku o neplatnosti výpovede nepracovala pre prekážky na strane zamestnávateľa. Zdôraznil, že spoločnosť navrhovateľky bola jedným z najvýznamnejších obchodných partnerov odporcu v Slovenskej republike, a je preto nepochopiteľné, že zisky tejto spoločnosti dosahovali v rozhodnom období pomerne nízku úroveň. Poukázal aj na úzku spoluprácu spoločnosti Simply supplies s.r.o. so spoločnosťou COPYPRINT Bratislava, s.r.o., ktoré sú úzko prepojené aj cez osobné vzťahy ich majiteľov a konateľov. Aj keď je nesporné, že odporca pochybil, keď dal navrhovateľke neplatnú výpoveď, nemôže niesť zodpovednosť za podnikateľské výsledky navrhovateľky. Podľa jeho názoru pri posudzovaní rovnocennosti pracovných miest treba brať do úvahy popri finančných podmienkach aj spoločenskú prestíž. Je nesporné, že navrhovateľkine postavenie sa počas jej pôsobenia vo vlastnej firme veľmi zmenilo. V porovnaní s postom administratívnej pracovníčky na úseku logistiky u odporcu sa posunula na šéfa firmy, ktorá od prvého roka svojej existencie dosahovala zisky, a bolo len na navrhovateľke, akú výšku platu si určí a ako naloží so ziskom spoločnosti. Právny zástupca odporcu tiež namietol, že navrhovateľka v odvolacom konaní argumentuje novými skutočnosťami, ktoré sú v rozpore s jej doterajšími vyjadreniami, a to hlavne v tom smere, že so spoločnosťou SCP PAPIER, a.s. mala uzatvorenú pracovnú zmluvu len na dobu určitú. V priebehu doterajšieho konania tvrdila, že pracovný pomer v tejto spoločnosti ukončila dohodou.

Obidvaja právni zástupcovia účastníkov žiadali rozhodnúť v zmysle ich petítov uvedených v odvolaní. Podľa ust. § 79 ods. 2 ZP, platného v čase neplatného skončenia pracovného pomeru, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 9 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 9 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať; súd pri svojom rozhodovaní prihliadne najmä na to, či zamestnanec bol v tomto čase zamestnaný u iného zamestnávateľa, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol, alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil.

Podľa § 142 ods. 3 ZP ak nemohol zamestnanec vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, ako sú uvedené v odsekoch 1 a 2, zamestnávateľ mu poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

Odvolačný súd po vyhodnotení odvolacích námietok obidvoch účastníkov konania a po vyhodnotení vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, ako aj na základe doplneného dokazovania v odvolacom konaní dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky je v časti náhrady mzdy nad rozsah základnej zákonom určenej doby 9 mesiacov čiastočne dôvodné.

Podľa ustálenej judikatúry základným hľadiskom pre rozhodnutie súdu o tom, či na žiadosť zamestnávateľa zníži, poprípade neprizná zamestnancovi náhradu mzdy za dobu presahujúcu 9, aktuálne 12 mesiacov, je skutočnosť, či zamestnanec bol po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru zamestnaný u iného zamestnávateľa, prípadne, že sa do práce u iného zamestnávateľa nezapojil z vážnych dôvodov. Významnými skutočnosťami pri tom, či ide o prácu v mieste zjednanom v pracovnej zmluve pre výkon práce, alebo v mieste, ktoré z hľadiska daného účelu možno považovať za takéto miesto, či zamestnanec vykonával alebo mohol vykonávať prácu, ktorá zodpovedá druhu práce dojednanej v pracovnej zmluve, alebo prácu, ktorá je zjednanému druhu práce rovnocenná, alebo prácu, výkon ktorej je pre zamestnanca výhodnejší, ako v pracovnej zmluve zjednaný druh práce. Ďalším rozhodujúcim faktorom je, akú mzdu za vykonanú prácu zamestnanec získal, alebo mohol získať.

K primeranému zníženiu, prípadne nepriznaniu náhrady mzdy podľa ust. § 79 ods. 2 ZP môže súd podľa týchto hľadísk pristúpiť len vtedy, ak je možné po zhodnotení všetkých okolností prípadu vyvodiť, že zamestnanec sa zapojil alebo mohol zapojiť do práce u iného zamestnávateľa v zásade za rovnocenných alebo výhodnejších podmienok, ako by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy za predpokladu, že mu ju zamestnávateľ riadne prideluje. Ak by sa zamestnanec zapojil, alebo mohol zapojiť do práce u iného zamestnávateľa za podmienok horších, ako mal pri výkone práce u zamestnávateľa za predpokladu, že by mu prideloval prácu v súlade s pracovnou zmluvou, nebolo by z hľadiska daného účelu možné po zamestnancovi spravodlivo požadovať, aby po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru na takúto prácu nastúpil. Ak tak napriek tomu urobil, nemôže to byť dôvodom, že má byť ním požadovaná náhrada mzdy znížená alebo dokonca nepriznaná. Tieto zásady platia aj v prípade, že zamestnanec po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru začal vykonávať podnikateľskú činnosť. Aj v takomto prípade je rozhodujúce, či zamestnanec vykonával svoju podnikateľskú činnosť za podmienok v zásade rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, ako boli podmienky pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy, keby mu bola zamestnávateľom pridelovaná. Aby bol zamestnávateľ v spore úspešný musí nielen tvrdiť, ale aj preukázať, že sa zamestnanec zapojil alebo mohol zapojiť u iného zamestnávateľa za podmienok rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, ako by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy, ak by mu bola pridelovaná (rozsudky NS ČR zo dňa 15.05.2012, sp. zn. 21Cdo/1511/2011, zo dňa 07.06.2011, sp. zn. 21Cdo/1064/2010).

Interpretácia ust. § 79 ods. 2 ZP je po spoločensko-ekonomických zmenách, ku ktorým došlo po roku 1989 odlišná od jeho interpretácie v období pred uvedeným rokom, kedy platila všeobecná pracovná povinnosť. Z týchto dôvodov sa stáva staršia judikatúra nepoužiteľná (viď napr. uzn. NS SR zo dňa 14.09.2011, sp. zn. 6Cdo/157/2010).

Medzitýmnym rozsudkom vo veci bolo rozhodnuté, že odporca s navrhovateľkou neplatne skončil pracovný pomer výpoveďou zo dňa 26.10.2005 a už počas výpovednej doby jej prestal pridelovať prácu v zmysle pracovnej zmluvy s tým, že nemala chodiť do práce. Navrhovateľka tak mala podmienky na to, aby sa už počas výpovednej doby zamestnala. Dňa 01.11.2005 uzatvorila pracovnú zmluvu so spoločnosťou SCP PAPIER, a.s., Ružomberok a nastúpila pracovať na pracovnú pozíciu „referent nákupu“, s miestom výkonu práce v J.. V tejto spoločnosti dosahovala priemerný čistý mesačný príjem vo výške 23.026,- Sk, čo je príjem nižší v porovnaní s jej príjmom u odporcu. Až v priebehu odvolacieho konania navrhovateľka uviedla, že pracovnú zmluvu mala so spoločnosťou SCP PAPIER, a.s. uzatvorenú na dobu určitú, a to na obdobie jedného roka (do 31.10.2006). Predloženie a vykonanie dôkazu oboznámením uvedenej pracovnej zmluvy právny zástupca namietal z dôvodu, že tento dôkaz nebol predložený v konaní pred súdom prvého stupňa, pred ktorým navrhovateľka uvádzala, že pracovný pomer so spoločnosťou SCP PAPIER, a.s. ukončila dohodou. Uvedenú skutočnosť však odvolací súd považuje za právne bezvýznamnú, nakoľko v danom prípade v dôsledku prebiehajúceho súdneho sporu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru navrhovateľka ani nemala možnosť uzatvoriť so spoločnosťou SCP PAPIER, a.s. pracovný pomer na dobu neurčitú. V konaní nebolo sporné, že navrhovateľka dňom 03.03.2006, t.j. ešte v čase trvania pracovného pomeru v spoločnosti SCP PAPIER, a.s. založila svoju vlastnú spoločnosť Simply supplies s.r.o., v ktorej bola jedinou spoločníčkou a konateľkou a v ktorej sa od 01.11.2006 (po skončení pracovného pomeru so spoločnosťou SCP PAPIER, a.s.) zamestnala.

Súd prvého stupňa priznal navrhovateľke náhradu mzdy v rozsahu 9 mesiacov za obdobie od 01.02.2006 do 31.10.2006 spolu s úrokmi z omeškania v zákonnej výške. Na základe odvolania navrhovateľky v súlade s uvedenou judikatúrou posúdil odvolací súd splnenie podmienok na priznanie, resp. nepriznanie (krátenie) náhrady mzdy navrhovateľke nad rozsah 9 mesiacov určených zákonom. Nakoľko posudzoval nárok navrhovateľky za obdobie, kedy už pracovala len vo svojej spoločnosti Simply supplies s.r.o., posudzoval rovnocennosť jej pracovného miesta s podmienkami, ktoré mala u odporcu.

Podľa ustálenej judikatúry náhrada mzdy poskytovaná podľa ust. § 79 ods. 2 ZP je dôsledkom neplnenia povinností zamestnávateľa, ktorý je povinný prideľovať zamestnancovi trvajúcemu na tom, aby ho ďalej zamestnával, prácu v súlade s pracovnou zmluvou. Zamestnanec má nárok na náhradu mzdy len za predpokladu, že je pripravený a schopný prácu vykonávať. Ak ju vykonávať nemôže (napr. pre chorobu, alebo iné prekážky v práci), nie je mu možné za dobu, počas ktorej prácu vykonávať nemôže, priznať náhradu mzdy. Nárok na náhradu mzdy podľa ust. § 79 ods. 2 ZP potom nemá sankčný charakter, ako to mylne konštatoval súd prvého stupňa (aj tento názor vyplýva z už neaktuálnej judikatúry), ale má charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť v dôsledku toho, že mu zamestnávateľ v rozpore s § 47 ods. 1 písm. a) ZP neumožnil vykonávať prácu, ku ktorej sa zaviazal v pracovnej zmluve (viď rozhodnutie NS SR sp. z. 1Cdo/180/2009).

Na základe odvolania navrhovateľky odvolací súd teda posudzoval nárok navrhovateľky uplatnený za obdobie presahujúce zákonom určenú 9 mesačnú dobu, t. j. za obdobie od 01.11.2006 až do 15.04.2013 (do právoplatnosti rozsudku o neplatnosti skončenia pracovného pomeru navrhovateľky). Vychádzal pritom z kritérií uvedených v platnej judikatúre a dospel k záveru, že je daný dôvod na priznanie náhrady mzdy navrhovateľke za určité obdobie presahujúce 9 mesiacov. Pri rozhodovaní predovšetkým zohľadnil fakt, že do v tom čase danej situácie sa navrhovateľka dostala v dôsledku nezákonného postupu odporcu, ktorý s ňou neplatne skončil pracovný pomer. Je nesporné, že navrhovateľka u odporcu pracovala na pracovnej pozícii „Administrative logistic/service support“, pričom išlo z finančného hľadiska o lukratívne pracovné miesto. Pri porovnaní platových podmienok či už v spoločnosti SCP PAPIER a.s., alebo v jej vlastnej spoločnosti je zrejme, že nejde o rovnocenné pracovné miesto.

Aj keď je pravdou, že navrhovateľka si v rozhodnom období ako konateľka vo vlastnej spoločnosti sama určovala výšku mzdy, nemožno jej vyčítať, že si mzdu v čase budovania a rozbiehania činnosti novozałożenej spoločnosti určila na nižšej úrovni (nie však pod hranicou minimálnej mzdy). Takýto postup v období, keď nebolo ešte zrejme, ako sa jej bude v podnikaní dariť, odvolací súd považuje za korektný, rovnako ako aj jej snahu o tvorbu rezerv spoločnosti tým, že si nevyplatila zisk spoločnosti v danom roku a nevyrovnala si tak stratu na zárobku, v porovnaní s platom, ktorý dosahovala u odporcu. Za predpokladu, že by za každých okolností chcela dosiahnuť plat, ktorý mala u odporcu, nemohla by v spoločnosti vytvárať finančné zdroje, ktoré by mohla použiť na ďalšie obchody a rozširovanie predmetu činnosti svojej spoločnosti, nakoľko celý zisk by musela použiť na svoj plat. Takýto jej postup preto nie je možné označiť za špekulatívny, a to aj s prihliadnutím na to, že viac ako tri roky jej spoločnosť mala sídlo v jej byte, a že ako sama uviedla, prvých dvoch pracovníkov (skladníka a účtovníčku) zamestnala až niekedy v priebehu roka 2008, pričom všetky práce spojené s podnikaním dovedy vykonávala sama. Na základe týchto skutočností a za podmienok, že navrhovateľka robila v začiatkoch činnosti svojej spoločnosti zásobovača, skladníka, rozvozcu a aj účtovníka, odvolací súd nepovažoval jej prácu vo vlastnej spoločnosti v prvých rokoch za rovnocennú s prácou, ktorú vykonávala predtým u odporcu. V konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné v rozhodnom čase dospieť k záveru, že navrhovateľka nebola pripravená, schopná alebo ochotná prácu v súlade s pracovnou zmluvou u odporcu vykonávať. Rovnako odporca nepreukázal, že navrhovateľka mala možnosť u iného zamestnávateľa získať rovnocenné, alebo výhodnejšie pracovné miesto, hoci práve on má procesnú povinnosť tvrdiť a preukázať skutočnosti o tom, že sú splnené predpoklady na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy nad rozsah určený zákonom.

Preto odvolací súd dospel k záveru, že sú splnené podmienky pre priznanie náhrady mzdy navrhovateľke za obdobie od 01.11.2006 do 31.12.2008. Prvý deň tohto obdobia nadväzuje na posledný deň deviateho mesiaca v období, za ktoré jej bola priznaná náhrada mzdy súdom prvého stupňa a pri určení konca rozhodného obdobia odvolací súd zohľadnil to, že v roku 2008 podľa jej vlastného vyjadrenia navrhovateľka prijala do pracovného pomeru dvoch pracovníkov a čistý zisk spoločnosti v tomto roku dosiahol sumu 28.812,32 eur. Začiatkom roka 2009 tak spoločnosť navrhovateľky už mala nerozdelený zisk v celkovej sume 57.975,83 eur, ktorý navrhovateľke poskytoval určité garancie v podnikaní a tiež jej umožňoval určiť si aj plat, ktorý by zodpovedal jej postaveniu v spoločnosti Simply supplies s.r.o., zohľadňoval by jej vzdelanie a prax. Pokiaľ tak neurobila, táto skutočnosť sa nemôže pripísať na ľarchu odporcu. Okrem toho vzrástla aj spoločenská prestíž navrhovateľky, keď sa stala vedúcou pracovníčkou (mala už vlastných zamestnancov) a vlastníčkou prosperujúcej spoločnosti. Na základe

týchto skutočností tak možno ustáliť, že od roku 2009 navrhovateľka mala vo svojej spoločnosti minimálne rovnocenný druh práce, ak nie výhodnejší, ako by mala u odporcu, ak by jej bol umožnil vykonávať prácu podľa jej pracovnej zmluvy. Preto od 2009 už neboli dané dôvody na priznanie ďalšej náhrady mzdy navrhovateľke.

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 220 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcom výroku z časti zmenil tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Vo zvyšku zamietajúcej časti rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V súvislosti s odvolacou námietkou navrhovateľky, že odporca nikdy v priebehu konania pred súdom prvého stupňa neuplatnil námietku premlčania úrokov z omeškania, odvolací súd uvádza, že táto námietka nie je dôvodná. Odporca vzniesol námietku premlčania uplatnených nárokov v podaní zo dňa 14.02.2012, a preto súd prvého stupňa musel na námietku premlčania prihliadať. Odvolací súd v súvislosti s touto otázkou poukazuje na správne závery súdu prvého stupňa, ako aj presvedčivé odôvodnenie premlčania úrokov z omeškania nad hranicu 6%. Preto aj v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. V tejto súvislosti tiež poukazuje na to, že odporca opakovaním vo vyjadrení k odvolaniu vzniesol námietku premlčania úrokov z omeškania.

Odvolací súd vyhodnotil aj odvolaciu námietku odporcu ohľadne priznania náhrady mzdy navrhovateľke za obdobie, kedy nemohla vykonávať prácu pre prekážky na strane zamestnávateľa (od 15.04.2013 do 06.08.2013). Celá jeho argumentácia týkajúca sa tohto priznaného nároku je založená len na domnienkach a špekuláciách, keďže odporca súdu nepredložil žiaden konkrétny dôkaz, ktorým by preukázal, že navrhovateľka skutočne nebola pripravená a že nemala záujem u odporcu ako svojho zamestnávateľa ďalej pracovať a vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy. Jeho tvrdenia nevyvrátili argumentáciu navrhovateľky, že mala skutočný záujem o svoju pôvodnú prácu, ktorej by dala prednosť pred podnikaním. Súdu uviedla možné riešenia situácie v prípade, ak by získala svoje pracovné miesto späť (možnosť predaja spoločnosti, možnosť zamestnať zodpovedného pracovníka). Podľa názoru odvolacieho súdu v konaní nebolo preukázané, že by neboli splnené podmienky na priznanie uvedeného zákonného nároku navrhovateľke, keďže okrem už uvedeného neboli preukázané žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že navrhovateľka konala v rozpore s dobrými mravmi. Z týchto dôvodov odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil ako vecne správny aj výrok rozsudku, ktorým bola navrhovateľke priznaná náhrada mzdy v období od 15.04.2013 do 06.08.2013 pre prekážky v práci na strane navrhovateľa.

Obidvaja účastníci v odvolaniach namietali aj výrok o trovách konania, pričom odporca namietal použitie ust. § 142 ods. 3 O.s.p. a navrhovateľka namietala nepriznanie náhrady právneho zastúpenia za všetky úkony právnej služby. Keďže ide o výrok, ktorý je závislý od výroku vo veci samej, je priamo dotknutý zmenou rozhodnutia vo veci samej.

O trovách prvostupňového a odvolacieho konania rozhodne odvolací súd samostatným rozhodnutím. Odvolací súd výrok o zaplatení súdneho poplatku podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil s poukazom na čiastočnú zmenu zamietajúcej časti výroku o náhrade mzdy, ako aj vzhľadom na požiadavku odporcu o prehodnotenie, či naďalej trvajú dôvody pre oslobodenie navrhovateľky od platenia súdnych poplatkov. Bude potrebné, aby súd prvého stupňa preskúmal podľa § 138 ods. 5 O.s.p., či pomery navrhovateľky naďalej odôvodňujú jej oslobodenie od súdneho poplatku, alebo sú splnené podmienky na jeho odňatie. Touto otázkou sa pred rozhodnutím napriek časovému odstupu vydania konečného rozhodnutia od rozhodnutia o oslobodení navrhovateľky od súdnych poplatkov vôbec nezaoberal.

O trovách prvostupňového a odvolacieho konania rozhodne odvolací súd samostatným rozhodnutím.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.